

Проф. Вишеслав Симић је родом из Трстеника, тренутно живи и ради у Мексику. Предавач је неколико друштвених предмета на Универзитету Текнолохико де Монтереј у Мексику. Награђивани је писац, био је преводилац на највишем нивоу у Стате Департменту, радио је у Америци, Јапану, Аргентини, Грузији, Русији итд. Својеврсни је амбасадор нашег народа у дијаспори. Проф. Симић сваке године доводи у Србију студенте из Мексика, како би им представио нашу земљу, културу, традицију, српске манастире. Повод за разговор са њим је, између осталог, најави конгреса о студијама у Латинској Америци, који ће бити одржан у Београду следеће године

Чиме се све бавиш, а шта су пројекти, односно мисије, које сматраш важним и вредним помена?

Већ 6 и по година сам професор на универзитету Текнолохико де Монтереј у Мексику. Предавао сам на сва три кампуса у Мексико Ситију, као и на кампусу у граду Квернавака, који је око 80 километара на југ од главног града. Мексико Сити је недавно добио статус савезне државе, чланице мексичке федерације. Пре тога је имао статус савезне области која је била ван граница савезних држава, чланица федерације. С обзиром да градска област има преко 20 милиона становника, а сам град 8, коначно му је дат статус државе како би био статусно равноправан са осталим чланицама федерације, од којих неке немају ни 10% становника града Мексика, али имају представнике у Сенату републике.

Углавном предајем предмете из друштвених наука - геополитику, међународне односе, религије и савремени свет, питања Блиског Истока, Северне Америке, и слично. Држим и неколико предмета у школи за бизнис, који се тичу преговарања и решавања конфликта, и регионалне сарадње и развоја, државне управе и политике. Уз то, неколико година сам био и тренер екипи за дебате универзитета која је, надам се уз моју помоћ, постигла веома запажене успехе на светском нивоу и на енглеском језику. Иако сам уживао у томе, после неколико година бављења тиме, одустао сам, јер је то захтевало заиста велике напоре и време.

Уз неколико професора и пријатеља, Срба, радимо на упознавању Србије и српске културе и цивилизације од стране Мексиканаца, а нарочито на упућивању на праве разлоге избијања такозване југословенске кризе, распарчавања српског националног корпуса, и отимачине српске имовине, нарочито на територији окупиране покрајине Косово и Метохија. То су теме које веома занимају Мексиканце и остале становнике америчког континента јужно од САД, јер су сви они доживели стравична освајања, колонизацију, експлоатацију, отимачину имовине, и преобраћавање из слободних људи у јефтину и обесправљену радну снагу западних, тј. америчких корпорација. Неколико пута смо имали изванредне прилике да заједно са студентима и савезницима међу грађанима Мексика пред представницима власти објаснимо и одбранимо интересе Срба и Србије, и да их убедимо да не попуштају под притиском САД, јер ће тиме направити преседане који касније могу бити коришћени и против самог Мексика и Мексиканаца. Једном приликом су наши студенти учествовали у јавној расправи коју је организовало Министарство правде, током које се тражило решење питања да ли Мексико треба да призна самопроглашење независности Косова. Студенти, који су се водили само осећањем правде, знања историје и геополитике, и следили правила међународног права, су били много убедљивији у тим расправама од разних интересних група и политичара који су веома невешто покушавали да убеду грађанство да Мексико изда старог пријатеља (Србију) и да призна сувереност групи терориста, трговаца дрогом, људским органима и женама.

Када си отишао у Мексику? Да ли је то било случајно или планирано?

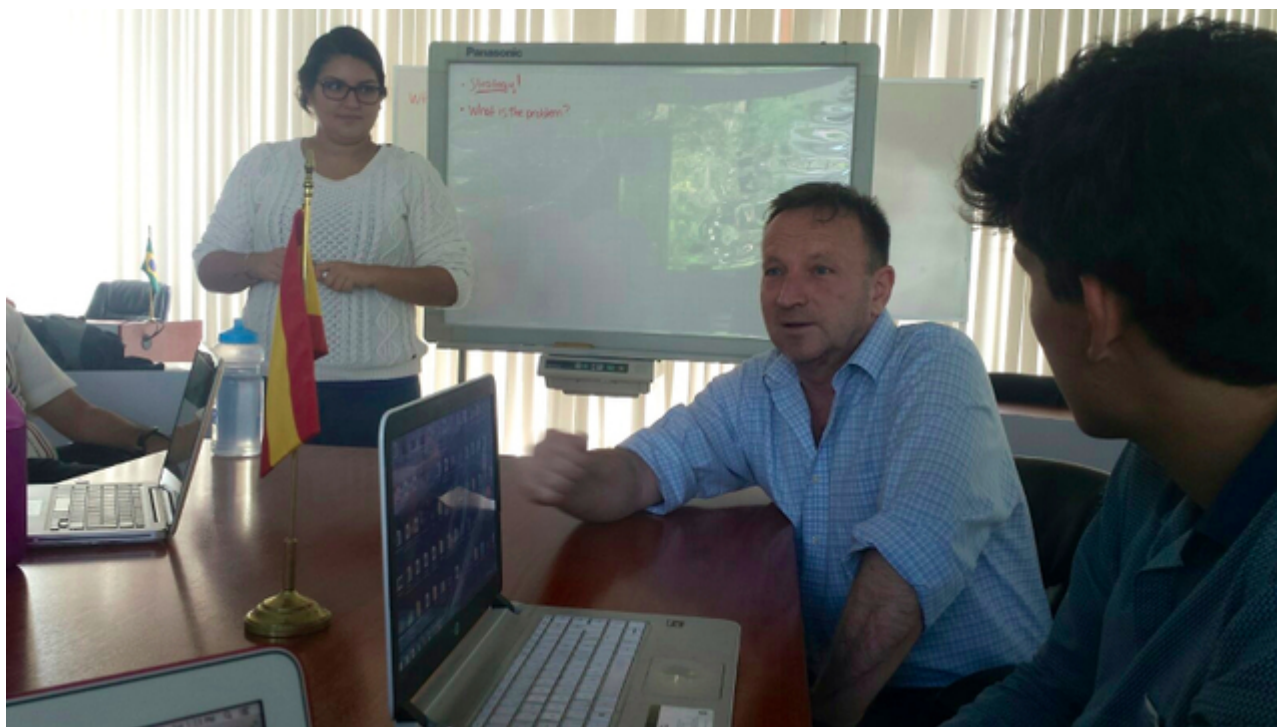
Ја сам у САД живео од 1986. године, и пре 2010, када сам се преселио у Мексику, сам тамо одлазио као туриста много пута јер су ме од детињства привлачиле старе цивилизације Средње Америке. И док сам живео у Србији, много сам читао о Мајама, Астецима, и осталим народима који су преци данашњих Мексиканаца. Током тих путовања сам посећивао рушевине тих цивилизација, слушао предавања и курсеве о њима, и скупљао књиге и часописе из којих бих могао да о њима учим када се вратим у САД. На крају сам, 2010. године одлучио да пробам да упишем докторат из предколумбовских студија, и то ме је довело у Мексику не више само као туристу већ као студента. Нажалост, породична ситуација ме је у томе омела па сам пропустио почетак тих студија, али сам имао срећу да ми, с обзиром на искуство из Вашингтона, Њујорка, Хага, Москве и Тбилисија, буде понуђено да предајем на универзитету Текнолохико де Монтереј, што сам и пристао да радим. Проучавање предколумбовских цивилизација сам наставио, као и раније, приватно и за лично уживање када за то имам времена. Можда се томе вратим и формално, академски, једног дана.

Шта ти се допада у Мексику и да ли је истина да су Мексиканци и Срби темпераментом слични?

У великој мери сам истоветан највећем броју људи који дођу у Мексику и одушеве се климом, храном, музиком, весељем, присношћу људи, и свим оним стварима за којима свако људско биће чезне – сунцем, топлотом, воћем, дружењем и весељем. Мексиканци су веома поносан народ, посвећен слободи, правди и независности, па се то види и у политици њихове владе да не признају Косово иако је притисак САД сталан и јак. Уз све то, мене, као што сам већ поменуо, овде очаравају њихова култура и цивилизација, историја, књижевност и уметност. Овде је и неколико наших веома угледних Српкиња, научница, које проучавају језик Астека и уметност Маја, и које су запажене и награђиване за свој научни рад од самих Мексиканаца – мр Маргита Петровић и др Сања Савкић. Такође, ту је и наш филозоф и геополитички аналитичар, Новосађанин, др Дејан Михаиловић, који изванредно познаје слободарски дух

народа јужно од САД, и који је блиско повезан са највећим интелектуалцима Латинске Америке. Дружење са њима ми је једно од највећих задовољстава у Мексику.

Оно по чему су Мексиканци и Срби најсличнији, са тачке гледишта историје и политике, је величанствено стварање сопствене државе, културе и цивилизације, успостављање особене религије и неуништивих обичаја и начина живота, као и трагично искуство поробљавања од стране суровог и бахатог освајача, приспелог са другог континента, друге расе, културе и цивилизације, и вере која безобзирно уништава домаћу, и државне машине која насилно покрштава и поробљава, експлоатише и понижава сваког ко се држи старих обичаја и уверења. Оно у чему смо најсличнији је слободарски дух и неодустајање од борбе за независност и за самосвесност. Иако су Мексиканци, готово истребљени бруталношћу Кастиљанаца, Католичке цркве и зараза на које нису били отпорни, на крају примили језик и веру освајача, ипак су и у једно и друго унели толико тога свог, исконског и неуништивног, да се слободно може говорити о таквој трансформацији која би, да и даље нема тог тихог колонијализма, довела до стварања нечег радикално новог, а које би ипак било веома блиско оном што је постојало пре инвазије и колонијализма. Толико је тога њиховог исконског у језику, у топонимима, у исхрани, у одевању, у начину мишљења и понашања, да се заиста доживљава да су покорени оружјем и идеологијом ипак на крају победили духом и љубављу према своме.

Колико у Мексику знају о Србији и Србима?

Постоји једна класа, група, део становника Мексика, који веома добро познају Србе и Србију – то су интелектуалци и уметници, као и револуционарни политичари и организатори друштвених покрета. Они су изузетно одушевљени Србима, и сматрају нас и авангардом, а и оним сталним, непромењивим елементом светског слободарског покрета који се бори против неолибералног покорављања планете и преобраћивања народа у просту и јефтину радну снагу, безличну и безвољну, која само жели да купује и конзумира квази-духовно ђубре.

Велики проценат Мексиканаца није у финансијском стању да путује и директно упознаје друге народе и културе али то их не чини затвореним у себе и незаинтересованим за остатак света. Напротив! Сваке године, у мају, се овде одржава Сајам пријатељских култура, и милиони Мексиканаца се неколико недеља сјате у центар града где се налазе прилично велики шатори

са експонатима, храном, музиком, и наравно, људима из других делова света. Ја сам, као и многи овдашњи Срби, волунтирао током тих дана да бих са посетиоцима разговарао и приближио им наш народ и културу. Ми смо једини из бивше Југославије који имамо такав шатор и то нас чини веома привлачним, нарочито због ружне слике о нама коју су створили велики медији, који су, као и у већини земаља у свету, под утицајем центара моћи са Запада. Срећом, у Мексику има много веома снажних тзв. алтернативних медија, а, као и код Срба, велико је неповерење у званичне истине (што више они троше на лагање, то им народ мање верује јер треба само да отвори очи и да види истину!). Човека веома гане та искреност, готово наивност и невиност тог обичног народа који долази у тај наш шатор и одушевљава се нашом храном, ношњом, који тражи да му имена исписујемо ћирилицом, и који са детињастим осмехом и радошћу прима то парче папира и са страхопоштовањем га ставља у новчаник или међу странице неке књиге коју носи у торби да би читањем прекинуо дуге сате у превозу од куће ка послу и обрнуто. С обзиром да је ово народ који воли ткања и склад боја, одушевљавају их фотографије наших ћилима и ношњи. Исто тако, запањени су лепотом природе Србије ван градова.

На који начин покушаваш да повежеш наша два народа?

С обзиром да сам професор, највише ми то успева у областима политике и идеологије – када проуче догађаје из прошлости Срба, Мексиканци изненађено, и са забринутошћу, схвате колико смо сличних историја, и колико нам будућности могу бити исте ако се не потрудимо да утичемо на њих. Они имају стару изреку: Бог је исувише далеко а Америка преблизу! То је утицало на њихову прошлост исувише – изгубили су половину територије америчким анексирањем северног Мексика, а свакодневно трпе последице "преговора" са САД, у којима су увек извукли дебљи крај. Данашње технологије су поништиле предности просторне удаљености од САД тако да и Србија већ деценијама проживљава "мексиканизацију". Стога, када Мексиканци проучавају данашњу Источну Европу (и Србију), схватају да то што се њима догодило није само нека клетва, специфично лоша мексичка "срећа", већ да је то стална политика која се само уједињавањем и удруживањем може зауставити и променити. Мислим да су то најважнији резултати додире Срба и Мексиканаца – та нова класа будуће мексичке политичке, културне и економске елите све више схвата да мора доћи до глобалног покрета како би се на локалу довело до промена које ће конкретно њима омогућити да коначно одахну

и почну да задржавају плодове свог рада и да уживају у лепотама и богатствима ове заиста прелепе земље.

Врло често пред лепотом остајемо неми од одушевљења. Какве реакције видиш, када доведеш некога да први пут види наше лепе манастире?

Сећам се једног заиста магичног јануарског јутра у Студеници када је дошло до споја дела људских руку и чаролије природе. После освојених 3. и 5. места на такмичењу у дебатама у Берлину, довео сам тројицу студената у Србију, и отишли смо у Студеницу да виде тај драгуљ српског великог века. Док смо прилазили капији манастира почео је да веје снег, што је одушевило Мексиканце који то никада до тада нису доживели. Гледао сам та лица младих интелектуалаца, који су пре дан-два дебатовали на енглеском језику о светској финансијској кризи и правима жена у исламу, како се међу пахуљама преобраћају у наивну и невину, радосну и очарану децу, истовремено се дивећи Студеници, цркви и зидинама које је окружују. Када смо ушли у цркву, дуго су стајали пред фрескама – тако сличним њиховим савременим веселим муралима, а опет тако различитим, тешким по тематици и терету векова. Касније, када смо ушли у Сопоћане, сами су приметили и прокоментарисали да се осећа разлика у бојама и покрету ликова, иако је и то веома стар манастир. Док смо путовали колима ка Јасеновцу, било ми је тешко да возим од њихове галаме, песме и приче, али после одавања поште жртвама усташа, и схвативши у својим "католичким" свестима да су "њихови" корелигионисти само на једној пољани тамо побили преко 300 хиљада невиних Срба, замукли су, и дуго, све до Београда, ћутали, потресени ужасом који су доживели после лепоте девојака Бања Луке. Тек их је вечера са принцезом Јелисаветом разгалила и дуго су се у њеној дневној соби, на прелепом пиротском ћилиму, на поду, крај ње, распитивали о краљевским породицама са којима је она у роду.

Каква нас то конференција очекује следеће године у Београду?

За сада је интересовање за београдску конференцију посвећену Латинској Америци веома велико али је у ваздуху стрепња од даљег пада вредности песоса, што може да проузрокује отказивање путовања али и занимљиве расправе на тему разлога слабости мексичке валуте и поред веома здраве и динамичне економије, а јачања долара и евра и поред невероватне презадужености, незапослености, финансијског колапса Запада, и свих проблема који салећу Европску Унију и САД... Све чешће чујем Мексиканце како кажу да је лаж да рат никоме не доноси добро – кажу: па Грингоси стално ратују и увек су на добитку, а ми смо стално у миру, и

увек наш песо пада... То су могућа занимљива питања за следеће лето...

<http://reflejo.drustvohispanista.rs/rubrike/viseslav-simic-nas-covek-u-meksiku>